

Teatrul Național Cluj-Napoca

Teatrul Național Cluj-Napoca
este o instituție publică
afiliată în subordinea
Ministerului Culturii

CE NEMAIPOMENITĂ AIUREALĂ!

DE EUGÈNE IONESCO
TRADUCERE DE VLAD RUSSO ȘI VLAD ZOGRAFI

CE NEMAIPOMENITĂ AIUREALĂ!

DE EUGÈNE IONESCO
TRADUCERE DE VLAD RUSȘCO ȘI VLAD ZOGRAFI

Regia: **Silviu Purcărete**
Scenografia: **Dragoș Buhagiar**
Muzica: **Vasile Șirli**
Asistent de regie: **Cristian Luchian**

Distribuția:

Personajul – **Cornel Răileanu**
Bătrâna Doamnă – **Irina Wintze, Anca Hanu, Romina Merei**
Doamna cu cățeluș – **Patricia Brad, Ramona Atănăsoaie**
Soțul doamnei cu cățeluș – **Ionuț Caras, Cătălin Herlo, Silvius Iorga, Matei Rotaru**
Rusul – **Cristian Grosu**
Vocea Rusului – **Ionuț Caras, Cătălin Herlo, Silvius Iorga**
Portăreasa – **Romina Merei, Irina Wintze, Ramona Atănăsoaie, Anca Hanu, Patricia Brad**
Patronul – **Cătălin Herlo**
Chelnerița – **Patricia Brad**
Oameni în restaurant – **Irina Wintze, Anca Hanu, Romina Merei, Ramona Atănăsoaie, Cristian Rigman, Ionuț Caras, Cristian Grosu, Matei Rotaru, Silvius Iorga**
Agnès – **Patricia Brad, Romina Merei, Irina Wintze, Anca Hanu, Ramona Atănăsoaie**
Revoluționari – **Cristian Rigman, Ionuț Caras**
Politiști – **Ionuț Caras, Cristian Grosu, Matei Rotaru**
Rănitul – **Silvius Iorga**
Mama rănitului – **Irina Wintze**

Regia tehnică: **Constantin Pojonie**
Lumini: **Jenel Moldovan, Mădălina Mânzat**
Sonorizare: **Marius Rusu**
Sufleor: **Crina Onaca**
Foto: **Nicu Cherciu**

GLUMĂ EXISTENȚIALĂ ȘI REGIE TRANSCENDENTALĂ

„Două stări de conștiință fundamentale sunt la originea tuturor pieselor mele: predomină când una, când alta, uneori se amestecă. Aceste două conștientizări originare sunt cele ale evanescenței sau ale greutății; ale golului și ale prezenței excesive; ale transparenței ireale a lumii și ale opacității sale; ale luminii și ale întunericului dens.

Fiecare din noi a putut simți, în anumite momente, că lumea are o substanță de vis, că zidurile nu au densitate, că ni se pare că vedem prin toate lucrurile, într-un univers fără spațiu, alcătuit doar din limpezimi și din culori; întreaga existență, întreaga istorie a lumii devine, în acel moment, inutilă, smintită, imposibilă.“

Deși Eugène Ionesco afirma aceste lucruri la începuturile carierei sale de dramaturg, în noiembrie 1954 (în *Piese mele și eu, Note și contranote*), cele două conștientizări originare circumscrise de autor vor continua să genereze, până la ultimele sale scrieri, spații și personaje, situații și acțiuni, adevărate vârtejuri teatrale, ce antrenează spectatorul în spiralele paralele, dar mereu comunicante, ale realului și imaginarului. Acesta este și cazul mai puțin cunoscutei piese *Ce nemaipomenită aiureală! (Ce formidable bordel!)*, jucată pentru prima oară în 1973 la Paris, în care alternanța dintre gol și prea plin, flecăreală și tăcere, statism și forfotă, întuneric și lumină, izolare și expunere, readuce pe scenă lumea proteiformă a omului modern. Substanța acestei lumi, mereu pusă la îndoială, se coagulează și acum în jurul unui personaj masculin, care nu mai este numit însă Bérenger sau Jacques, ci pur și simplu Personajul, cu majusculă.

Ființă cum nu se poate mai banală, un *însingurat* (transpunere scenică a figurii centrale a unicului roman ionescian) și un fel de *om fără însușiri*, ca în romanul lui Robert Musil, Personajul iese din rândul oamenilor muncii, datorită unui hazard ce îi permite să nu mai depindă financiar de slujba sa și să își cumpere un apartament propriu, cu vedere spre stradă. Retragerea din lume nu îi este însă permisă căci spațiul, aparent gol, în care se instalează, aduce cu sine prezențele și poveștile tuturor vecinilor din jur, contaminând realitatea noului locatar. Spațiul și timpul încep atunci să se dilate și să se comprime, să se mobilizeze cu prezențe, să se supraîncarce, nu atât cu obiecte, cât cu alte personaje. Identitatea lor incertă, aparițiile și disparițiile fulgurante, mecanice, clișeele cotidianului rumegate *ad infinitum*, le transformă în crâmpie de realitate, în imagini-obiecte incapabile să intre într-o rezonanță profundă cu Personajul, făcându-i și mai vizibilă însingurarea.

„Când cuvântul este uzat, spune Eugène Ionesco, înseamnă că și spiritul e uzat. Universul, împovărat de materie, e gol, atunci, de prezență: «prea mult» îl întâlnește astfel pe «nu destul», iar obiectele sunt concretizarea singurătății, a victoriei forțelor antispirituale, a tuturor lucrurilor împotriva cărora luptăm [...] umorul este descărcarea mea, eliberarea, salvarea mea.” Uzura cuvintelor se vede în *Ce nemaipomenită aiureală!* nu numai în nesfârșita aglomerare de clișee discursive ale personajelor, ci și în lipsa totală de reverberație a cuvântului rostit, într-o fantastică aplatizare a acestuia, precum și a ecourilor lui, ce nu se transformă niciodată într-un adevărat răspuns dătător de viață din partea celui căruia îi sunt destinate.

Așa cum a precizat-o în nenumărate rânduri autorul, vorbind despre propriile sale piese, și aici construcția dramatică nu e impusă de o logică exterioară, rațională, ci este mai degrabă „exteriorizarea unui mecanism psihic“. Vis și trezie se cheamă unele pe celelalte, „cunoaștere și creație, imitație și invenție, real și imaginar se întâlnesc, se confundă“:

„...Suntem mirați că existăm în această lume ce pare iluzorie, fictivă, iar comportamentul uman își dezvăluie ridicolul, și orice întâmplare – inutilitatea absolută; orice realitate, orice limbaj, pare că se dezarticulează, se dezagregă, se goleşte, în așa măsură încât, totul fiind lipsit de importanță, ce altceva putem face decât să râdem de el?“

Și atunci, Personajului, după câteva scăpări sau tentative eșuate de participare la realitatea înconjurătoare (cum e momentul în care intervine în apărarea chelneriței), îi mai rămâne oare altceva de făcut decât să lase nepăsător filmul vieții să-i treacă prin fața ochilor? Ce sens mai au atunci iubirea, revoluția, rănilile și moartea, dorințele proiectate în viitor și autoiluzionarea perpetuă? Nu sunt acestea cuvinte goale, imagini etichete, proliferând ca personajele-manechine apărute straniu, pirandellian și testamentar parcă, din imaginația autorului-spectator?

„Privitor ca la teatru
Tu în lume să te-nchipui:
Joace unul și pe patru,
Totuși tu ghici-vei chipu-i
Și de plânge, de se se ceartă
Tu în colț petreci în tine
Și-nțelegi din a lor artă
Ce e rău și ce e bine.

Căci acelorași mijloace
Se supun câte există,
Și de mii de ani încoace
Lumea-i veselă și tristă;
Alte măști aceeași piesă,
Alte guri aceeași gamă,
Amăgit atât de-adesă
Nu spera și nu ai teamă.“

Ca un ecou scenic la bine-cunoscuta glossă eminesciană și în buna tradiție a formulei *theatrum mundi*, Eugène Ionesco ar fi putut pune în gura Personajului propriile sale cuvinte: „în lumea asta, mă simt uneori ca la un spectacol; sunt momente rare, bineînțeles, de pace lăuntrică. Tot ce mă înconjoară este spectacol, spectacol de neînțeles. Spectacol al unor forme, al unor chipuri, în mișcare, al unor linii de forță, opunându-se, sfâșiindu-se între ele, înnodându-se, deznodându-se. Ce mașinărie ciudată!” Personajul, care exclamă de altfel în final: „Ce farsă! Să vezi și să nu crezi! Ce glumă!... Ce aiureală! Ohoho! Ce nemaipomenită aiureală!”

S-au spus multe despre jocul permanent al contrariilor în piesele ionesciene, despre dezagregarea limbajului, destrămarea acțiunii, multiplicarea aberantă a obiectelor invazive, a metamorfozelor stranii și absurde. Însă „absurdul”, sub eticheta căruia a fost catalogat fără să vrea, nu este până la urmă la Eugène Ionesco altceva decât confruntarea cotidiană, permanentă, a ființei umane cu toate paliere realității imediate, la nivel rațional, senzorial și emoțional, cu toate legile și regulile care dau doar o coerență provizorie lumii în care trăim, sub ochiul demiurgic al Creatorului, plin de indiferență și umor.

Datorită structurii sale metateatrale extrem de bine articulate, piesa *Ce nemaipomenită aiureală!* poate fi considerată unul dintre cele mai bune exemple ale poeticii teatrale ionesciene. Acesta este, de altfel, și unul dintre motivele care stau la baza alegerii ei de către Silviu Purcărete, care și-a mărturisit atracția față de universul poetic foarte bogat, cu mari potențialități scenice, al acestui text, în slujba căruia s-a pus și astăzi ca explorator fervent al spiritului ionescian.

Ștefana Pop-Curșeu

„Ca s-o poți trăi, viața trebuie să fie într-adevăr impregnată de singurătate. Fiecare are nevoie de un spațiu vital personal. Toate lucrurile astea sunt simple; dacă o spun este pentru a preciza că n-am deplorat niciodată singurătatea. Dimpotrivă, ea este indispensabilă, și tocmai personajele mele sunt oameni care nu știu să fie singuratici. Le lipsesc reculegerea, meditația. Este, de fapt, o lipsă, un vid. Astfel, în unele dintre piesele mele, personajele sunt tot timpul împreună și trăncănesc. Lărmuiesc, și asta fiindcă au uitat semnificația, valoarea singurătății.“

Extras din volumul
Eugène Ionesco, *Între viață și vis*, convorbiri cu Claude Bonnefoy,
București, Editura Humanitas, 1999

„Trebuie să ajungi să eliberezi tensiunea dramatică fără ajutorul nici unei veritabile intrigi, al nici unui obiect particular. Se va ajunge totuși la dezvăluirea unui lucru monstruos: ea trebuie să aibă loc, căci teatrul este la urma urmelor o dezvăluire de lucruri monstruoase, sau de stări monstruoase pe care le purtăm în noi.

Teatru abstract. Dramă pură. Antimatematică, antiideologică, antirealist-socială, antifilosofică, antipsihologică de bulevard, antiburgheză, redescoperire a unui teatru liber. Liber, adică eliberat, adică fără prejudecăți, instrument de cercetare: singurul care poate fi cinstit, exact și care poate scoate la iveală evidențele ascunse.

Lumea îmi apare în anumite momente ca și cum ar fi golită de semnificație, iar realitatea – ireală. Tocmai acest sentiment de irealitate, de căutare a unei realități esențiale, uitate, nenumite – în afara căreia nu mă simt fiindând – am vrut să-l exprim prin personajele mele ce rătăcesc în incoerență, neposedând nimic în afară de angoasele, de remușcările, de eșecurile lor, de golul vieții lor. Niște ființe înecate în lipsa de sens nu pot fi decât groțești, suferința lor nu poate fi decât derizoriu tragică.

Extras din volumul
Eugène Ionesco, *Note și contranote*, trad. de Ion Pop
București, Editura Humanitas, 1992

„La modul ironic, în noua dramă [absurdă] se conservă elementele de bază ale teatrului analitic tradițional (așa cum îl cunoaștem de la Sofocle până la Ibsen și urmașii lui), dar predeterminarea personajelor, existentă încă, devine confuză, trecutul nu-și mai revelă, în retrospectivă onirică, un sens clar, iar, drept urmare, eroii nu reușesc să-și mai regăsească identitatea: «Caracterele își pierd forma în informul devenirii. Fiecare personaj e mai puțin el însuși decât altul». În consecință, acțiunea dramatică și cauzalitatea ei catalizatoare (...), aici, se dizolvă «cel puțin sub vechea lor formă ultragrosolană, prea evidentă, falsă, ca tot ce e evident...». Noua dramă urmează deci să fie epurată de orice reziduuri inautentice, artificiale, provenite dintr-o proiectare silogistică a situației teatrale, tot ce e inteligibil și coerent, «aristotéliquement logique» fiind îndepărtat din «teatrul iraționalist». (...)

Teatrul deriziunii moștenește acea *Vorgeschichte* din dramaturgia ibseniană-postibseniană, dar personajele nu mai sunt «solide», «grele» de existență personală, ci fluide și «ușoare», cu conturul vag, difuz, impresionist.

Trecutul are atât pentru Eugen Ionescu, cât și pentru personajele sale o pondere deosebită (...) e un fel de «mort viu», după cum, în prezentul nostru, retrăiește «trecutul viu» care ne desfigurează continuu existența. (...)

Piesa analitică devine, la Eugen Ionescu, un fel de epilog fără epilog, verdictul fiind imposibil, căci vina rămâne neclară, latentă; nu te poți «descotorosi» de culpă prin expiere, deoarece culpa nu se conturează niciodată ca atare. Ceea ce rămâne este doar acest insolit «cadavru viu» transfigurat ca la Garcia Márquez de acei «ochi mari, verzi» ca niște «faruri» - adevărat «martor mut al unui întreg trecut» care îi marchează pe eroi, îi face neliberi, îi transformă în niște marionete ce execută gesturi comandate: «toate astea țin de el. E lumea lui, nu a noastră... Se amestecă în toate, îți dai seama?» (...)

În «drama viitorului», scena va reprezenta o «insulă pustie» (precum locul înconjurat de ape din *Scaunele*) ori o cameră izolată - ce e tot un fel de insulă simbolică - dintr-o metropolă oarecare, exact cum se întâmplă, de fapt, în *Ultima bandă de magnetofon* sau în „*Ce formidabile bordel!*”.

Ion Vartic, *Ibsen și „teatrul invizibil”*
Preludii la o teorie a dramei, București, EDP, 1995

SILVIU PURCĂRETE

S-a născut în 5 aprilie 1950, la București. În anul 1974 a absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale”, secția de Regie. Cariera sa de regizor de teatru a debutat cu spectacolul *Romeo și Julieta* de William Shakespeare, la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, în 1974. Mai apoi, acesta a lucrat succesiv la Teatrul din Constanța și la Teatrul Mic din București. Regizorul Silviu Purcărete a avut o colaborare excepțională cu Teatrul Național din Craiova, multe din spectacolele realizate acolo fiind invitate în turnee și festivaluri internaționale la Tokyo, Melbourne, Edinburgh, Avignon, Montreal, Glasgow, Londra, São Paulo, Viena, Gdansk, Sarajevo etc. Între anii 1992 și 1994 a fost directorul Teatrului „L.S. Bulandra” din București. În anul 1996 este numit de către ministrul francez al culturii, Director al Centrului Dramatic Național din Limoges, Théâtre de l'Union. În 1997, tot la Limoges, înființează Academia de Teatru.

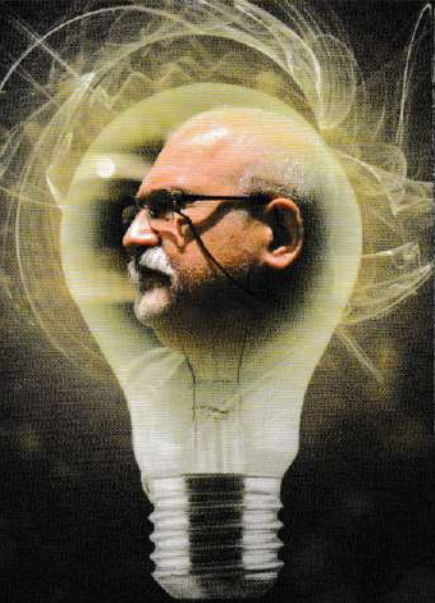
Renumele regizorului român s-a răspândit atât în țară, cât și în străinătate, iar spectacolele montate de el poartă amprenta unei teatralități îndrăznețe, plină de imagini de o rară calitate artistică, care i-au adus numeroase premii naționale și internaționale.

Silviu Purcărete montează la teatre din întreaga Europă, dintre care amintim: Norske Teatret din Oslo, Burgtheater din Viena, la Glasgow, la Edinburgh, la Nottingham Playhouse, la Royal Shakespeare Company, la Teatrul „Katona József” din Budapesta etc. Pe scena lirică a montat la Essen, Edinburgh, Viena, Bonn, Debrecen, Buenos Aires etc.

În ultimii ani are o intensă colaborare cu Teatrul Național „Radu Stanca” din Sibiu, unde a montat: *Pilafuri și parfum de măgar după 1001 de nopți*, *Așteptându-l pe Godot* de S. Beckett, *Lulu* de Fr. Wedekind, *Metamorfoze după Ovidiu*, *D'ale carnavalului* de I.L. Caragiale și legendarul, de acum, *Faust* după Goethe, un spectacol care s-a bucurat de o faimă internațională extraordinară.

La Cluj-Napoca a colaborat cu trupa Teatrului Maghiar de Stat, realizând *Cumnata lui Pantagruel* după Rabelais și fermecătorul și ineditul *Gianni Schicchi* de Puccini, în care actorii abordează cu îndrăzneală partituri de operă, muzica devenind teatru de cea mai bună calitate.

Spectacolul *Ce nemaipomenită aiureală!* de Eugène Ionesco prilejuiește prima sa întâlnire cu trupa Teatrului Național Cluj-Napoca.

DRAGOȘ BUHAGIAR

S-a născut la Brăila, în 16 august 1965. În anul 1992, a absolvit Academia de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” București. Cariera sa de scenograf a început la Teatrul Mic din București, unde a lucrat până în anul 2000. Între anii 1994-1998 a lucrat ca scenograf și la Teatrul Național București. Între anii 1997-1999 a fost lector la Academia de Teatru și Film, secția Scenografie.

Dragoș Buhagiar a lucrat în decursul carierei sale artistice cu importanți regizori din țară și străinătate, dintre care îi amintim pe: Silviu Purcărete, Alexandru Tocilescu, Alexandru Dabija, Cătălina Buzoianu, Andrei Șerban, Felix Alexa, Yury Kordonsky. Până în prezent a obținut un număr impresionant de premii, dintre care amintim: premiul AICT pentru „Cel mai bun scenograf al anului” în 1996 și 2008; Premii UNITER în anii: 1996, 2003, 2004 și 2007 pentru cea mai bună scenografie și costume, cu spectacolele – *Elisaveta Bam* și *Oblomov*, la Teatrul „L.S. Bulandra”, *Alchimistul* la Teatrul Odeon și *Baal* la Teatrul Mic București, *Roberto Zucco* la Teatrul Național București și *Zhao, Orfanul* la Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț.

Dragoș Buhagiar a realizat numeroase decoruri pentru televiziune și evenimente publice, videoclipuri, afișe și coperte de disc.

VASILE ȘIRLI

Compozitor, născut la Varias (jud. Timișoara). Educat la Timișoara și la Universitatea de Muzică din București, și-a dedicat creația teatrului, filmului, dansului și cântecului, ceea ce i-a permis să se exprime în stiluri diverse: de la pop-rock și jazz, la muzica contemporană.

A obținut numeroase premii naționale și internaționale: Premiul Uniunii Compozitorilor; Premiul pentru muzică de film, Premiul GOPO, Premiul UNITER, Premiul UCR, premii pentru cântece la Dresden, Bratislava, Soth, Tokyo etc.

A fost redactor la Editura Muzicală și director artistic al Casei de discuri „Electrecord”. A compus muzică pentru spectacole și filme regizate de Lucian Pintilie, Mircea Daneliuc, Dan Micu, Petrika Ionesco, Gábor Tompa, Matthias Langhoff, Claire Dancoisne, Constantin Chelba, Nicu Stan, Irina Niculesco, Radu Nica, Aurel Palade, Titus Muntean, Stere Gulea etc.

A scris muzica a peste 20 de spectacole realizate de Silviu Purcărete.

Trăiește la Paris din anul 1986, unde compune muzică pentru film, teatru și televiziune și produce pentru industria muzicii.

Din anul 1990, este directorul muzical al Disneyland Paris, pentru care a compus muzica originală, a produs și a scris aranjamente pentru numeroase spectacole.

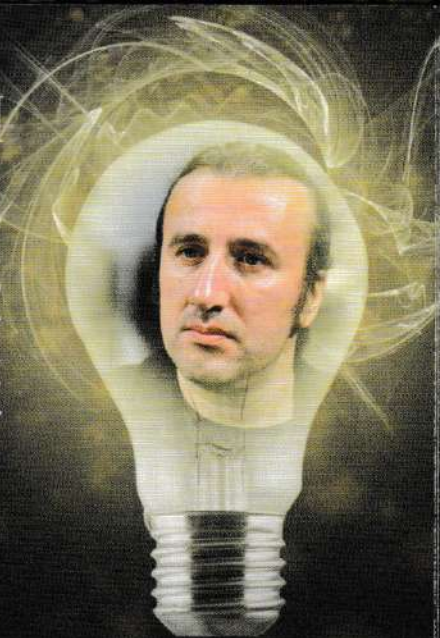
CRISTIAN LUCHIAN

Absolvent al Facultății de Teatru și Televiziune din cadrul UBB, secția Regie de Teatru, Cristian Luchian și-a împlinit studiile academice ca o consecvență a interesului său pentru teatru, arte vizuale și design video. Lucrând la intersecția mai multor medii creative și utilizând o gamă variată de tehnici artistice, se dedică unor arii artistice cum ar fi: teatrul de tip imersiune, instalație și spectacol interactiv sau artă contextuală.

Între 2007 și 2010, a fost director de imagine al *Underground Theatre Festival* din Arad, în timp ce în 2008 devine co-fondator al programului *Nocturne: Social & Political Theatre* din cadrul Teatrului de Păpuși „Puck” Cluj-Napoca. Din 2011 este directorul artistic și co-fondator al Immersive Theatre, companie de teatru cu sediul în Londra, dedicată practicilor de tip imersiune și artelor multimedia.

Dintre spectacolele pentru care semnează regia se pot aminti *Memodrome: Incubator* și *Memodrome: Exile*, în cadrul Immersive Theatre, *The Great Time (Marele Timp)* – spectacol instalație multimedia, *Studiul iubirii și al nebuniei în Hamlet* după W. Shakespeare, *Fotografi și clovni invizibili* de Val Butnaru, *Escape in (Evadare In)* și *Orașul Meu* de Anca Doczi.

De asemenea a realizat video design și efecte multimedia pentru spectacole ca *Zenobia* după Gellu Naum în regia Monei Marian, *Frida KahloMania* în regia lui Alexander Hausvater, *Vis* de Mircea Cărtărescu în regia Cătălinei Buzoianu, spectacolul de operă *Il Trovatore* de Giuseppe Verdi, în regia lui Alexander Hausvater.

CORNEL RĂILEANU

S-a născut la Brăila, în data de 7 iulie 1955. A studiat actoria la Institutul de Teatru „Szentgyörgyi István”, Târgu-Mureș, promoția 1981, la clasa profesor Constantin Codrescu. Din anul 1994 face parte din trupa Teatrului Național Cluj-Napoca și a jucat în spectacole regizate de Nic Ularu, Mona Marian, Gábor Tompa, Mihai Măniuțiu, Sanda Manu, Andrei Șerban, Victor Ioan Frunză, Theodor Cristian Popescu. Cariera actricească a fost dublată de activitatea pedagogică, timp de doisprezece ani, în învățământul teatral universitar. De asemenea, alături de actrița Cristina Pardanschi, sub egida „Teatrul educă. Teatrul corectează. Teatrul vindecă.” a dezvoltat un proiect unic în România, „Personact”, în care, implementând tehnici și metode teatrale în viața socială sau în mediul de afaceri, acestea pot asigura echilibrul în dezvoltarea individuală în plan personal sau profesional. În anul 2007 a obținut Premiul „Ștefan Braborescu”, acordat de Teatrul Național Cluj-Napoca, pentru rolul titular din *Don Juan în Soho* de Patrick Marber.

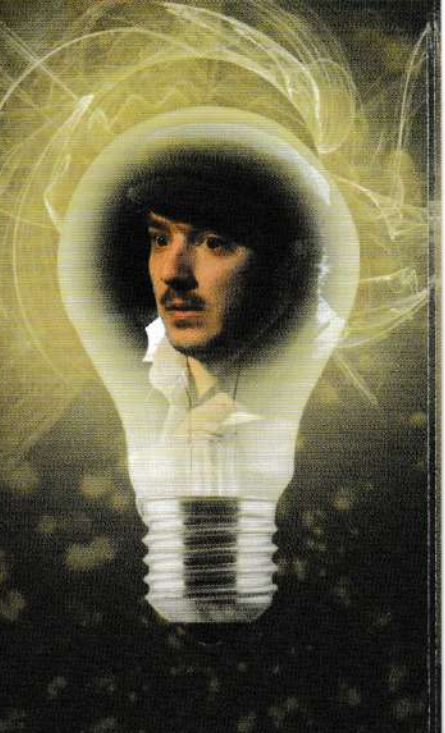
CRISTIAN RIGMAN

S-a născut la Alba-Iulia, în 17 iulie 1980. A studiat actoria la Facultatea de Teatru și Televiziune din cadrul Universității Babeș-Bolyai, promoția 2003, la clasa Miriam Cuibus. Din anul 2003 face parte din trupa Teatrului Național Cluj-Napoca și a jucat în spectacole regizate de Eli Simon, Mihai Măniuțiu, Alexandru Dabija, Ada Milea, Mona Marian, Gábor Tompa, Radu Afrim. În anul 2012 a colaborat cu Teatrul de Artă Deva, pentru spectacolul *Deliruri*, pe texte de Ion Mureșan, în regia lui Mihai Măniuțiu. În anul 2013 a colaborat cu Ada Milea la realizarea CD-ului *Alcool*, după cartea *Alcool* de Ion Mureșan. A participat la workshop-uri conduse de Andrei Șerban și David Esrig, la Teatrul Național Cluj-Napoca.

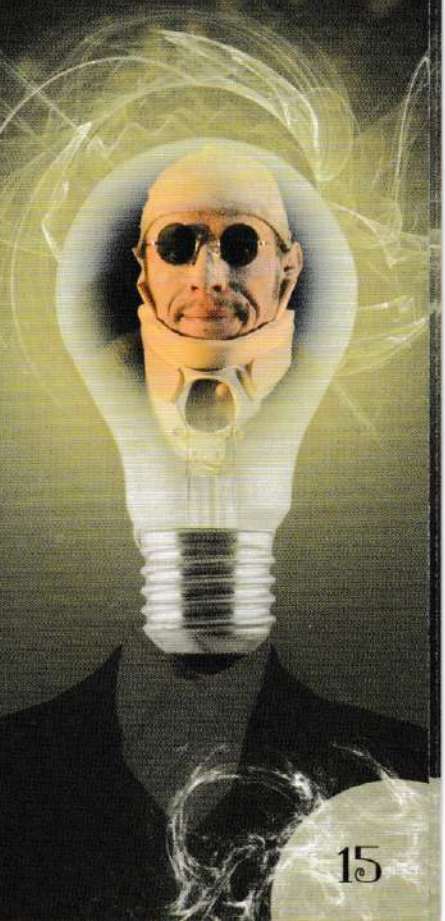
MATEI ROTARU

S-a născut la Iași, în 10 aprilie 1984. A studiat actoria la Facultatea de Teatru și Televiziune din cadrul Universității Babeș-Bolyai, la clasa Miklós Bács, promoția 2008. Din anul 2012 face parte din trupa Teatrului Național Cluj-Napoca. Premii obținute: Premiul pentru cel mai bun tânăr actor, oferit de Asociația Culturală „Ion Săsăran”, pentru rolul Helm din spectacolul *Herr Paul* de Tankred Dorst, regia Radu Afrim, la Festivalul Internațional de Teatru „Atelier”, Baia-Mare, 2010; Premiul Juriului „Sică Alexandrescu” și Premiul Publicului pentru rolul din *Ești un animal*, *Viskovitz* de Alessandro Boffa, la Gala Tânărului Actor HOP Mangalia, 2008. Tot în anul 2008 a fost nominalizat pentru cel mai bun actor, la Secțiunea actorie, școli de teatru, pentru rolul titular din *Hamlet* de William Shakespeare, la Festivalul de Teatru „Pledez pentru Tineri”, Piatra-Neamț.

CRISTIAN GROSU

S-a născut la Iași, în 30 decembrie 1981. A studiat actoria la Facultatea de Teatru și Televiziune din cadrul Universității Babeș-Bolyai, la clasa Miriam Cuibus, promoția 2006. A fost distribuit de regizorul Andrei Șerban în rolul Graham din spectacolul *Purificare* încă din anul IV de studenție, rol pentru care a primit Premiul UNITER pentru debut, în 2007. După absolvire, a devenit actor al Teatrului Național Cluj-Napoca, unde a jucat în spectacole regizate de Roberto Bacci, Anna Stigsgaard, Alexandru Dabija, Mihai Măniuțiu, Gábor Tompa, Ada Lupu, Mona Marian. Ca actor de cinema, a jucat în scurtmetrajul *Bețișoare Rock 'n' Roll* de Cristian Pascariu și *Amintiri din Epoca de Aur*, în regia lui Cristian Mungiu. În anul 2012 a făcut parte din cei 10 tineri promovați de TIFF în cadrul proiectului „10 pentru TIFF”. Este membru al Academiei Itinerante Andrei Șerban, participând la o serie de workshop-uri coordonate de regizor, printre care și cel din care s-a dezvoltat spectacolul *Spovedanie la Tanacu*, la Teatrul La MaMa din New York. Frecventează cursurile de vară ale Academiei Athanor din Germania, organizate de regizorul David Esrig. Este asistent universitar la Facultatea de Teatru și Televiziune, UBB Cluj.

CĂTĂLIN HERLO

S-a născut la Săcel (Maramureș), în 5 noiembrie 1979. A studiat actoria la Facultatea de Teatru și Televiziune din cadrul Universității Babeș-Bolyai, la clasa Miklós Bács, promoția 2004. Face parte din trupa Teatrului Național Cluj-Napoca din anul 2004 și a jucat în spectacole regizate de Roberto Bacci, Eli Simon, Mihai Măniuțiu, Alexandru Dabija, Gábor Tompa, Ada Milea, Marian Râlea. În anul 2008, a primit Premiul „Euphorion” pentru tineri actori, acordat de Teatrul Național din Cluj-Napoca, pentru rolul Jan, din spectacolul *Rock 'n' Roll* de Tom Stoppard, iar în anul 2003 a primit Premiul pentru cel mai bun spectacol-recital, cu spectacolul *Temă și variațiuni* după I.L. Caragiale, la Festivalul „Primul rol” de la Iași. Este membru al Academiei Itinerante Andrei Șerban, participând la o serie de workshop-uri coordonate de regizor, printre care și cel din care s-a dezvoltat spectacolul *Spovedanie la Tanacu*, la Teatrul La MaMa din New York.

SILVIUS IORGA

S-a născut la Cluj-Napoca, în 8 iunie 1984. A studiat actoria la Facultatea de Teatru și Televiziune din cadrul Universității Babeș-Bolyai, promoția 2007, la clasa Cristina Pardanschi și Cornel Răileanu. Face parte din trupa Teatrului Național Cluj-Napoca din anul 2007 și a jucat în spectacole regizate de Eli Simon, Anna Stigsgaard, Mihai Măniuțiu, Gábor Tompa, Mona Marian, Ada Lupu, Ada Milea, Andrei Șerban, Cătălina Buzoianu, Radu Afrim. A participat la workshop-ul din cadrul Academiei Itinerante Andrei Șerban din care s-a dezvoltat spectacolul *Spovedanie la Tanacu*, la Teatrul La MaMa din New York.

IONUȚ CARAS

S-a născut la Iași, în 12 februarie 1981. A studiat actoria la Facultatea de Teatru și Televiziune, din cadrul Universității Babeș-Bolyai, la clasa Miklós Bács, promoția 2004. În anul 2005, a obținut, la aceeași instituție, diploma de Master în Filosofia culturii și artele spectacolului. Din anul 2004 face parte din trupa Teatrului Național Cluj-Napoca și a jucat în spectacole regizate de: Eli Simon, Anna Stigsgaard, Mihai Măniuțiu, Alexandru Dabija, Gábor Tompa, Mona Marian, Andrei Șerban, Radu Afrim. Premii obținute: Premiul pentru excelență în artă „Timică”, oferit de Asociația Master Class, pentru rolul Pretextat Tach la Gala Tânărului Actor HOP, Mangalia, 2005; Premiul pentru cel mai bun actor, pentru rolul Gurevici, din spectacolul *Noaptea Walpurgiei sau Pașii Comandorului* de Venedikt Erofeev, la Festivalul de Dramaturgie Contemporană de la Brașov, 2009; pentru același rol a fost nominalizat la Premiul UNITER pentru cel mai bun actor în rol principal, în 2010. Ca actor de cinema, a jucat în scurtmetrajul *După un an* de Cristian Pascariu, care a avut premiera la Festivalul de la Cannes, Short film corner, în 2013. Este membru al Academiei Itinerante Andrei Șerban și a participat la o serie de workshop-uri coordonate de regizor, printre care și cel din care s-a dezvoltat spectacolul *Sposedanie la Tanacu*, la Teatrul La MaMa din New York. Este cadru didactic la Facultatea de Teatru și Televiziune, UBB.

PATRICIA BRAD

S-a născut la Iași, în 1 martie 1983. A studiat actoria la Facultatea de Teatru și Televiziune din cadrul Universității Babeș-Bolyai, la clasa Miriam Cuiubus, promoția 2006. Face parte din trupa Teatrului Național Cluj-Napoca din anul 2006 și a jucat în spectacole regizate de Eli Simon, Mihai Măniuțiu, Mona Marian, Ada Lupu, Cătălina Buzoianu, Marian Râlea, Andrei Șerban, Radu Afrim. În anul 2009, a fost nominalizată la Premiul pentru cea mai bună actriță la Festivalul de Teatru de la Piatra-Neamț, iar în anul 2010, a obținut premiul Asociației culturale „Ion Săsăran” pentru Cea mai bună tânără actriță și o nominalizare la Premiul pentru Cea mai bună actriță în rol principal, la Festivalul Internațional de Teatru „Atelier”, Baia-Mare, cu rolul din spectacolul *Psihoză 4:48* de Sarah Kane, regia Răzvan Mureșan. A participat la workshop-uri conduse de Andrei Șerban, David Zinder și Ioșif Herța.

ANCA HANU

S-a născut la Brașov, în 24 septembrie 1981. A studiat actoria la Facultatea de Teatru și Televiziune din cadrul Universității Babeș-Bolyai, promoția 2006, la clasa Diana Cozma. Din anul 2006 face parte din trupa Teatrului Național Cluj-Napoca și a jucat în spectacole regizate de Eli Simon, Anna Stigsgaard, Mihai Măniuțiu, Mona Marian, Gábor Tompa, Andrei Șerban, Ada Milea, Cătălina Buzoianu, Radu Afrim. În anul 2007 a fost nominalizată la Premiul pentru debut, la Gala Premiilor UNITER pentru rolul Grace din *Purificare* de Sarah Kane, în regia lui Andrei Șerban. La Festivalul Internațional de Teatru „Atelier” din 2012 a fost nominalizată la categoria cea mai bună actriță în rol secundar, pentru rolul Sirena din spectacolul-concert *Insula*, după Gellu Naum.

IRINA WINTZE

S-a născut la Sibiu, în 14 iunie 1963. A studiat actoria la Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale”, București, promoția 1991. Din anul 1993 face parte din trupa Teatrului Național Cluj-Napoca, unde a jucat în spectacole regizate de Roberto Bacci, Eli Simon, Mihai Măniuțiu, Alexandru Dabija, Sanda Manu, Gábor Tompa, Mona Marian. A obținut Premiul pentru cea mai bună actriță în rol secundar, pentru rolul Bunicile Selkirke, din spectacolul-concert *Insula*, după Gellu Naum, la Festivalul Internațional de Teatru „Atelier”, Baia-Mare, 2012. În anul 2007 a fost nominalizată la Premiul UNITER pentru cea mai bună actriță în rol principal, pentru rolul Fedra din *Iubirea Fedrei* de Sarah Kane, spectacol de Mihai Măniuțiu, realizat la Teatrul Clasic „Ioan Slavici” din Arad. Ca actriță de cinema, a jucat în scurtmetrajul *Bețișoare Rock 'n' Roll* de Cristian Pascariu. În anul 2009 a participat la cursurile de vară ale Academiei Athanor din Germania, organizate de regizorul David Esrig. Este asistent universitar la Facultatea de Teatru și Televiziune, UBB Cluj.

ROMINA MEREI

S-a născut la Ocna-Mureș (jud. Alba), în 20 septembrie 1983. A studiat actoria la Facultatea de Teatru și Televiziune din cadrul Universității Babeș-Bolyai, promoția 2006, la clasa Miriam Cuibus. În anul 2008, a obținut diploma de Master în Teatru, Film și Multimedia, la aceeași facultate. Face parte din trupa Teatrului Național Cluj-Napoca din anul 2006 și a jucat în spectacole regizate de Eli Simon, Mihai Măniuțiu, Alexa Visarion, Gábor Tompa, Ada Lupu, Ada Milea, Andrei Șerban, Cătălina Buzoianu. A participat la workshop-uri susținute de Valentina de Piante, în 2008 și de Andrei Șerban, în 2005, la Teatrul Național Cluj-Napoca. A obținut Premiul pentru cea mai bună actriță în rol secundar, pentru rolul Bunicile Selkirke, din spectacolul-concert *Insula*, după Gellu Naum, la Festivalul Internațional de Teatru „Atelier”, Baia-Mare, 2012.

RAMONA ATĂNĂSOAIE

S-a născut la Botoșani, în 28 septembrie 1969. A studiat actoria la Departamentul de teatru al Facultății de Litere din cadrul Universității Babeș-Bolyai, clasa prof. univ. Sorana Coroamă Stanca, promoția 1995. Din anul 1998 până în prezent este angajată a Teatrului de Păpuși „Puck” din Cluj-Napoca. A colaborat cu Teatrul de Stat Oradea, Teatrul din Râmnicu Vâlcea și cu Teatrul Național Cluj-Napoca. A mai lucrat cu regizorul Silviu Purcărete la realizarea spectacolului *Danaidele*, la Teatrul Național Craiova și *Decameron 645* la Teatrul din Râmnicu Vâlcea. În anul 1995 a primit Premiul pentru debut, la Festivalul Internațional de Teatru de la Brașov pentru rolul Lady Macbeth și în același an a primit Premiul pentru cel mai bun spectacol la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, cu spectacolul *Macbeth*. În anul 2008 a primit Premiul de interpretare pentru one-woman-show-ul *Camera oglinzilor*, la Festivalul Internațional Cluj.

PREMIERĂ: JOL 3 CIOARDELE 2013
STAGIUNTA 2013/2014

Teatrul Național Cluj-Napoca
Piața Ștefan cel Mare, nr. 2-4, 400192, Cluj-Napoca

Agencia de bilete,
tel.: +40-264-595363, e-mail: agentia@teatrulnationalcluj.ro

www.teatrulnationalcluj.ro

SPONSOR:

PARTNERI

